

Dzielnica obejmuje dwie odrębne jednostki osadnicze: Częstochówkę, położoną na północny zachód od wzgórza jasnogórskiego, oraz Parkitkę. Ograniczona ulicami: Traugutta, Łódzką, Szajnowicza-Iwanowa, Popiełuszki, 3 Maja, Kubiny, Klasztorną, Wyszyńskiego, Jadwigi, św. Rocha, Zakopiańską.

Częstochówka to dawna osada położona przy trakcie do Wielunia, od 1382 należała do uposażenia klasztoru oo. Paulinów; nadanie Władysława Opolczyka z 1382 potwierdził w 1393 król Władysław Jagiełło. W XVII i XVIII w. wielokrotnie palona podczas działań wojennych. Nie stanowiła samodzielnej parafii (należała do parafii św. Zygmunta), jej centralnym punktem był Rynek Wieluński. W 1717 Częstochówka otrzymała od króla Augusta II Mocnego prawa miejskie (sama osada zachowała dawny rolniczy charakter), miasto posiadało drewniany ratusz na Rynku Wieluńskim, zaczęło być określane nazwą Nowa Częstochowa – nazwa utrzymywała się aż do schyłku XIX w. Przed 1826 Częstochówkę z położoną w pobliżu Warty Częstochową łączyły jedynie dwie polne drogi, granicę między terytoriami obu ośrodków stanowiły kopce ziemne w rejonie obecnych ulic Popiełuszki i Pułaskiego. W czasie walk z wojskami rosyjskimi podczas konfederacji barskiej (1770–72) Częstochówka po raz kolejny została zniszczona. Po drugim rozbiore w 1793 znalazła się w zaborze pruskim, wówczas władze rozszerzyły Nowej Częstochowie prawa miejskie. W obręb terytorium wchodziły dwa przedmieścia: św. Rocha i św. Barbary. Ludność Częstochówki (Nowej Częstochowy) czerpała korzyści z obsługi ruchu pątniczego, działało tu wiele domów zajezdnych, dla mieszkańców pracodawcą był klasztor jasnogórski; na jego rzecz pracowali stolarze, bednarze, murarze, rymarze. W 1826 ludność Częstochówki liczyła niewiele ponad 1500 mieszkańców. Częstochówka długo zachowała swoją odrębność, wciąż dużą rolę odgrywało tu rolnictwo, bardzo słabo rozwijał się przemysł, jedynym większym zakładem była Huta Szkła S. Grzegorzewskiego przy ul. Chłopickiego, działająca od lat 30. XX w., gdzie produkowano butelki, bombki choinkowe i artykuły szklane, fabryka wiecznych piór (po 1945 jako Zakłady Materiałów Biurowych Zenith 1 przy ul. Żwirki i Wigury 12/14) oraz Przedsiębiorstwo Materiałów Ogniotrwałych przy ul. Kościelnej. W okresie międzywojennym działała w Częstochówce Szkoła Powszechna nr 1 im. Augustyna Kordeckiego, nie miała stałej siedziby, lekcje odbywały się w wynajmowanych domach; w 1938 otrzymała własny budynek przy ul. Chłopickiego 178 (obecnie ul. Sikorskiego 56). Od 1927 funkcjonuje Klub Sportowy (KS) „Częstochówka” (w 1961–91 „Start-Częstochówka”, w 1991–2001 ponownie jako KS „Częstochówka”). W 2002 powstał KS „Częstochówka-Parkitka.” W dzielnicy znajdują się parafie: św. Barbary (erygowana w 1891), Podwyższenia Krzyża Świętego przy ul. Sikorskiego 85 (erygowana w 1925, do 1958 jako parafia św. Rocha), Rektorat św. Rocha (ul. św. Rocha 79) – parafia wyłączona z parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w 1969.

Nazwa Parkitka funkcjonująca od XIX w. (także jako pustkowie Parkitne), odnosiła się do terenów, stanowiących kiedyś własność królewską w starostwie krzepickim, przez obszar ten podążali włościanie szlakami na targ na Rynku Wieluńskim oraz pielgrzymi na Jasną Górę. Z czasem drogi te otrzymały nazwy: od ok. 1911 funkcjonowała ul. Kiedrzyńska (obecnie Łódzka), od 1931 ul. Bielska (obecnie Bialska). W początkach XX w. właścicielami na Parkitce byli m.in. Ignacy Kapalski, Józef Stysiński, Paweł Czakiert, Leon Parkitny. Do 1914 tereny te służyły jako poligon wojskowy garnizonu rosyjskiego. W okresie międzywojennym Parkitka stanowiła osobną dzielnicę. W latach 30. XX w. planowano tu budowę szpitala miejskiego; powstał on w 1982–2000 (Wojewódzki Szpital Specjalistyczny im. NMP). Od 1988 prowadzona była przez

Spółdzielnię Mieszkaniową „Parkitka” zabudowa terenów przy ulicach: Okulickiego, Łódzkiej i Małopolskiej; w 1988–99 wzniesiono ponad 30 budynków, 3 pawilony handlowo-usługowe i przedszkole oraz 8 budynków z 66 segmentami (w osiedlu „Słonecznym”). Pomiędzy ul. Białską a Zakopiańską znajdują się bloki, dominuje jednak zabudowa jednorodzinna. Część ul. Bialskiej to zabytkowa Aleja Brzozowa, która stanowi przyrodniczą ścieżkę edukacyjną. Przy Bialskiej znajduje się kościół parafialny św. Kacpra del Bufalo, Sanktuarium Krwi Chrystusa i dom zakonny. U zbiegu ul. Wrocławskiej i Oławskiej Muzeum Wyobraźni, galeria sztuki Tomasza Sętowskiego.

- [Obszar dzielnicy](#)
- [Skład Rady Dzielnicy](#)
- [Radni Miasta Częstochowy z terenu dzielnicy](#)